

НАШИЯТЪ СТИХЪ

Не сме се родили въвъ розовъ гжстакъ да лежиме,
лицата си тжжни да гледаме въ сѣнни води;
стихътъ ни не гали съсъ лебедово-меки рими,
съ кристаленъ напѣвъ не извиква красиви сълзи.

Не можемъ съ копринени думи мечти да редиме,
като накити скжпи, комплименти красиви да режемъ,
за полата да хващаме съсъ отчаяни вопли любимата,
да продаваме сълзи и ласки на едро и дребно.

Не можемъ да стѣгаме истини въ строги размѣри,
въ многостжпенъ хорей да говориме съ маги и духове,
мисълта да заключваме въ думи мистични и чемерни,
лѣхаци на темянъ, пентаграми, алхимия, бухали.

Разтресенъ е нашиятъ стихъ отъ нестихващи шумове:
отъ грѣмъ на бетонъ, отъ кѣтене на тежки копита;
разплющани трансмисии се въртятъ срѣдъ грѣмливитѣ думи,
и мотори отмѣрватъ съ бучене бучащия ритѣмъ.

Съсъ миризъ на сгуръ и на сажди е цѣль той пропитъ,
и много задушливъ и черенъ димъ вие се въ него:
потъналъ е въ дѣхъ на разяждащи киселини,
отъ много мъгла и отъ влага нездрава натегналъ е.

Настрѣхналъ е цѣлнитъ той отъ фабрични комини,
отъ грѣмоотводи, отъ релси, отъ тежки греди;
горятъ въ него пещи съ задушливи пламъци сини,
и дишатъ хрипливо стотоновя парни котли.